

Μ' έδιωχναν από παντού... Μια ήμερα τότε, εκεί που γύρισα στους δρόμους σάν αδελφό μου, μου ήρθε μια ιδέα: «Δέν κάνεις τόν τρελλό, παράματα Τραπεζιάς;» Τί ελεα νά χάσω; Μέσα σ' ένα άπλο έξωραζέται κανείς γιά όλα του τά χρόνια... Έμφορος, λοιπόν! Τράβηξα κατ' ευθείαν γιά τή 'Ηλιόνα... Είχα διαβάσει στις έφημερίδες ότι έτσι κάνουν οι τρελλοί... Έκει πέρα λοιπόν είπα τού σκοπού ότι ήμουν ο αυτοκράτορας της Ρωσίας γ' ότι πήγαινα νά κάνω έπισημόν στον πρόεδρο της Δημοκρατίας... Τί νά σου πώ τώρα;... Δέν κατάλαβα πώς μ' άρπάζαν στη στιγμή, μ' έφωξαν σ' ένα αυτοκίνητο και δέξο γιά τήν άστυνομία!... Την άλλη ήμερα μ' έφεραν έδώ πέρα... Άρχισαν νά μέ ρωτάνε διάφορα πράγματα, μιά εγώ τού σκοπέ μου... «Είμαι ο αυτοκράτορας της Ρωσίας! τούς φώναξα. Έχω ένα όλογοσκο καρδιάκι κα' είμαι αδελφός της Παναγίας!» Καταλαβαίνεις τώρα; Τους έλεγα όλα κα' παχιά λόγια... Μά ατύος ό διαβολομαστός ό Ντιλό με στραβοκότταζε κα' μου άπάντησε: «Φαντάζεσαι λοιπόν ότι φτάνει νά λές ένα σκού κοιταμάρες γιά νά περάσεις γιά τρελλός, παλιόπαιθε;» «Έμφορα λοιπόν δεκατέτε ήμέρες φάλαση κα' ξαναβρόθηκα στό δρόμο... Τί δάβολο έφραζε νά κάνω; Κάθηντα σ' ένα καρνεβάλα κα' πού ένα κινάκι. Έκει όμως πού κίττατα μπροστά μου, σάν χαρμόνος, μου ήρθε πάλι μια ιδέα. Άρχισα τότε τόν οδηγό τού τρέκρονου τού καρνεβίου κα' τού έβαλα στα πόδα... Τί ήταν αυτό. Θεέ μου! Όλο τού καρνεβίου με πήρε από πίσω ξερονόζοντας: «Πιάστε τον!», Είπε τρελλός!... Είπε γιά δέσμο!... Έκλεψε τόν οδηγό τού τρέκρονου!...»

...Μ' έπιασαν λοιπόν κα' μέ πήγαν στην άστυνομία. Έκει πέρα άλλες φωνές: «Α! Πάια αυτός! Μά είνε τρελλός αυτός ό άνθρωπος!... Άκούς εκεί!... Ό αυτοκράτορας της Ρωσίας νά κίττη ένα οδηγό τού τρέκρονου!... Είπε γιά δέσμο! Τί στην όψη τού θεού κάνουν εκεί πέρα στό 'Ασπύ της Άγιας Άννας;...»

...Κ' ό άστυνομίος άρπάζε διακιμένους τού τρέκρονου: «Είπατε ή πεθύνουν, κίρως! τούς φώναζε. «Έκείνος ό τρελλός πού ελεε πάσι στα 'Ηλιόνα, έκλεψε σήμερα ένα οδηγό τού τρέκρονου!... Πώς; Έμμενές στη διάγνώσ σας; Α, έτσι; Έ, λοιπόν, ατύό θά τού ιδούμε!»

Τήν ίδια στιγμή λοιπόν με φρόντισαν σ' ένα αυτοκίνητο κα' μ' έφεραν έδώ πέρα. Στο δρόμο ό άστυνομίος μουζούζε κάθε τόσο από τού θηλό του: «Α! Τα γαϊδούρα!... Α! Τα γαϊδούρα, νά μη θέλουν νά πάρουν ένα τρελλό στό 'Ασπύ τους!» Όταν φτάσαμε έδώ, έβλεπε τόν κόσμο άνω-κάτω από τισ φωνές του. Εγώ, κα' τήν άλήθεια, άρχισα τότε νά τόν λιπύμα κα' ήμουν έτοιμος νά τόν παρακαλέσω νά μη κωφεύεται τόσο πολύ, θταν άξιωμα, άκουσα τού γίαιτρο νά τού λέη: «Στό κάτω-κάτω της γραμής, άπόφ έπιμένετε, δέν θέλω νά σάς χαλάσω τήν καρδιά! Ένας τρελλός πέρα πάνω στό 'Ασπύ, κα' έτσι βρισκόμαστε όλοι τήν ήσυχία μας! Α, μιά τού γιά!...»

...Κ' άτως βλέπεις, δέκα χρόνια τώρα, περνάω έδώ πέρα περιήρησι! Έμεινο πού με στενοχωρεί λιγάκι είνε ότι δέν βρισκό σιχα τήν ενζαρία κα' πού καμιά κωθέντα μ' ένα μυλολιμένο άνθρωπο... Μά δέν παύεται... Έχω συνηθείσι παιδι... Αυτά ό νοσοκόμοι, είνε όλοι τους άμώροστοι!...»

Κ' ό παράματα Τραπεζιάς κίτταζε με συμπάθεια τόν δύστιχο Μισκογιό.

—Μην άπελιπύζεσαι, τού έλεε. Ξαναδοκιμάσε... Πού ξέρεεις; Μπορεί νά πέσης στα χέρια κανενός παλαβού άστυνόμου κα' νά σέ φέρον έδώ πέρα με τού ζόρι, άπως έφεραν κα' έμένα... Όιος ό κόσμος, φίλε μου, έχει κα' από μια λόξα, ψέμματα; Όλοι τους είνε... τρελλά γιά δέσμο!...»

Κ' ό παράματα Τραπεζιάς έφραζε τή χέρια του εθαριστημένους μ' ένα μαζάριο χαμόγελο...

PIERRE MILLE

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΛΗΝΤΣΟΣ ΚΙ Ο ΤΑΜΙΑΣ

Ό Τριβελίσι, ό όνομαστός Ιταλός παλιότσος, έπαυσε γενναία έπιχορηγήσι από τόν βασιλέα της Νεαπόλεως, από τήν προστασία τού όποιου διατελούσε.

Μιά μέρα ό Τριβελίσι παρουσιάστηκε στον ταμία τών άνατόρων γιά νά πάρη τήν κανονική του έπιχορήγησι. Άλλ' ό ταμίας, ό όποιός ήταν, φαίνεται, στό κέρμα του, αντί νά τόν πληρώσει, άρχισε νά κήνη διαφόρους μορφασμούς κα' νά μιμείται τά άστεία τού παλιότσου.

Ό Τριβελίσι, άφοφ τόν άφρασε νά μορφάσει κα' ν' άστειυθή άφρεστά, στό τέλος τού έλεε έξυπνότατα:

—Έξοχότατε, άρεκέτ' ή ποδυθήκατε τού πρόσονό μου. Δέν νομίζετε λοιπόν ότι είνε άρα νά υποδυθήτε κα' τού δικό σας;

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ό Καραϊσκάκης κι' ό Άλή Πασάς. Η έξυπνάδα κι' ή παλληκαρία τού Έλληνος καπετανίου. Ό Κολοκοτρώνης κα' οι εξ Εύρώπης κατεργαράι. Άποσβέγματα τού Γεωργ. Καραϊσκάκη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν, μετά τού θάνατο τού Καποδιστή, ό Τσόγλας, ό νέος άρχηγός τών παλληκαριών, έσυνθηκόλογησε με τόν Άλή-πασά κα' άνέλαβε τού άρματούλικα τών Άγρώνων, ό Καραϊσκάκης, με κάμποσα παλληκαρία του κίνησε κα' πήρε στα Γιάννενα, συνθηκόλογώντας κι' αυτός με τόν Άλή.

Έπειδή όμως υπήρχε ή διάδοσις ότι ό περιφημος Βελή-Γκεκας ελεε σκοτωθεί από τόν Καραϊσκάκη, πολλοί άρχισαν ν' άνησυχούν, μη βρισκοντάς καθόλου φρόνησι τήν προάσι τού άρματούλου της Ρωμυλίας νά πάη μέσα στη φοβή τού Τυραννού κα' νά συνθηκόλογησι μαζί του.

Όστόσο ό Καραϊσκάκης άφοβα πήγε με τά παλληκαρία του κάτω από τού σερφά τού πασά κα' παρατάχθηκε, με τίς μπούτες τών τουφεκιών γυρισμένες προς τή γή, γιά νά δείξη τήν ύποταγη του.

Ό Άλής πρόβαλε σέ λόγο από τόν έξοση τού σεραγιού του κα' φώναζε:

- Τί ήρώτα νά κάνετε έδώ, ματρε ζ'αναματέτες;
- Ηρώταμε νά ύπηρετήσουμε τήν άρεντιά σου, πασά μου, τού άπακώθησε ό Καραϊσκάκης.
- Κιώς ήρώτατε, όρέ... Όλους τούς άλλους τούς δέξομαι, άλλα έσένα, γυφτο—νά τού ξέρης—θά σε ράδομαι ζωντανό.
- Δέν θά τού κίνησι αυτό! άπάντησε άφορανος ό Καραϊσκάκης.
- Κα' γιατί δέν θά τού κάνω, όρέ; Ποιος θά μ' έμποδισή, ματρε άνασθεματισμένε;

— Γιατί δέν μορφεις γάβρης καλύτερο παλληκαρι από μένα. Γιατί όποιός έχει μυαλό δέν γδάρνει έκείνους πού τού χρειάζονται.

Ό Άλής στάθηκε, σέβησε λίγο κι' ύστερα φώναζε:

- Έχε χάρη, όρέ γυφτο, στην παλληκαριά σου κα' στην έξυπνάδα σου. Αλλοκόττα ήξωρα γό νά σε ματρεψώ... Άντε, ματρε μέσα, όρέ!

Έτσι ό Καραϊσκάκης με τά παλληκαρία του προσκολληθήσαν από τήν ήμερα έκείνη στη σοματομαλακή τού Άλή-πασά.

Σέ μια συναναστροφή στό σπίτι τού προεδριού της Ρωσίας Έλληνοσ Καπαζάκη είχαν προσκληθεί, εκτός τών έπιζοντων άγωνιστών Κολοκοτρώνη, Ζαΐμη κα' λοιπόν, κα' μερκοί νεαροί άξιωματικοί κα' πολιτικοί, πού όμως είχαν έπιστρέψει από στις Εθνοκάς.

Γινόντας λοιπόν συζητήσις γιά τίς μεγάλες ύπηρεσίες τού προσέφεραν γιά τήν άπελευθέρωσι της Έλλάδας οι παλαιοί άγωνιστά, όπλαρχηγοί, στρατηγοί κα' πολιτικοί.

- Ένας νεαρός άξιωματικός τότε πητάχτηκε κα' έλεε:
- Δέν βαρύνεσαι; Τί προσέφεραν όλοι αυτοί πού άναφέρητε; Έχει κατασθήσι παιδι άνόητη κοινοτυρία νά λέμε κα' νά ξαναλέμε ότι οι άνοργάνωτοι έκείνοι στρατιωτικοί έλευθέρωσαν τήν Έλλάδα. Ας έχει χάρη ή Έλλάς στις τρεις Μεγάλες Δυνάμεις πού τήν έλευθέρωσαν μ' όχι στους άγόνες τών άπλαρχηγών!...

Ό Νέφος τού Μοραβί, άκούοντας τά λόγια αυτά, έννοιωσε τήν άρεγή νά κολλήσθι στα στήθη του. Συγκρατήθηκε όμως κα' έλεε με μικρό χαμόγελο:

- Άκουσε, νεαρό μου σοκολογιώτατε: Όχι μόνον ή Μεγάλες Δυνάμεις, άλλα κι' αυτή ή Τουρκία, πρέπει νά χωροστή χάρη στους Έλληνες, πού άνοιξαν έδώ πέρα μια έλευθερή γωνιά γιά νάρχοντα νά τραπώνουν οι λογιής-λογιής κατεργαράι κα' νά ξεβρωμάζουν τίς Εθνοκάς λερώνοντας τήν Έλλάδα!

Κα' ό νεαρός δέν ξανάβγαλε τσιμουδιά.

Πολλά άποσβέγματα κα' γνωικά τού Καραϊσκάκη, πού προκάλειον τήν πέρα μιάς τόσο πολιτάραξης ζωής, έχουν διασωθεί χάρη στο γράμματά του.

- Τούδ μερικά από αυτά:
- Άνθρωπος πούχει κάτωκα θεσί στον κόσμο κα' δέν μπορεί νά κρηθή τά ελαττώματά του, είνε πού άνόητος κα' από τή γάτα. ή όποια έχει τή νόησι νά θάτη τίς άκαθαρσίες της.
- ΕΗ γυναίκα κα' τού άτι θέλουν άξιν... καθαλλάρη.
- ΕΟ άληθινός άφέντης γίνετα έκείνος πού έλασε προηγοιμένους δούλους. Άλλοίμονον όμως εις τόν άφέντη έκείνον πού ξεπέφτει κα' γίνετα δούλος. Ατύος είνε τού λιπμού.

— Καθώς τού κορμί πού έχει φαγούρα, είνε γλυκό τού ξύσιμο, έτσι κα' εις έναν πολεμικό λαό είνε γλυκό καμιά φορά τού τεχνικό ψεύδος.

